

PRIMORSKA POJE 2025

govor: Alessandro Pasi

Dragi obiskovalci, spoštovani pevci, dragi prijatelji in ljubitelji zborovske glasbe!

Zelo sem vesel, da lahko z vami delim nekaj misli in navdihov, ki mi že nekaj časa odmevajo v glavi. Tudi čas in kraj vabita k razmisleku in introspekciji: cerkev v času postnega obdobja. Dogodek pa je še toliko bolj primeren, da spregovorim o zborovskem petju, ki mi je zelo pri srcu.

Kot za mnoge izmed vas tukaj, je tudi zame imel zbor pomembno vlogo v življenju. Pri desetih letih sem začel peti v zboru glasbene šole Emil Komel. Zborovsko petje me je spremljalo skozi najpomembnejše faze moje rasti in še danes je zborovsko ustvarjanje del mojega življenja. Vsakič me vedno nekaj novega nauči. Daje mi življenjske lekcije, ki so vedno primerne starosti in zrelosti. Kot otrok sem se naučil, kaj pomeni delati v skupini, zdaj pa vedno znova odkrivam nove in globlje pomene besede vzajemnosti. Kot otrok sem se naučil, da je treba poslušati in ubogati zborovodjo, zdaj pa razumem krhkost in težo njegove vloge. Kot otrok sem spoznal nove prijatelje, ki so po tolikih letih postali skoraj druga družina. Petje mi ni več zgolj hobi, temveč neločljiv del moje osebnosti in življenja. Kar sem se naučil in kar se še naprej učim, me opredeljuje kot posameznika.

Vse to pa skupina dodatno obogati in na nek način še bolj zapleta. Vsak, ki poje v zboru, te občutke doživlja na svoj način in jih prepleta z občutki drugih. Vsak nosi v sebi svojo realnost in svojo zgodbo, ki se prepleta z našo. Vse to pride do izraza, ko pojemo skupaj. Vsota vseh teh čustev spremeni zbor iz zgolj polifoničnega glasbila v edinstven umetniški izraz. Zbor deluje enotno, čeprav prepeva večglasne skladbe. Postane enotna celota, ki stremi k istemu cilju.

Ta posebna povezanost je značilna za amaterske zборе, še posebej za tiste, ki imajo za seboj dolgo obdobje skupnega dela. Medosebni odnosi med pevci omogočajo uigranost, ki daje izvedbi globino in čustveno moč – nekaj, kar žal manjka mnogim zborom ki delujejo tudi na visoki ravni. Potemtakem sem se včasih spraševal katero je poslanstvo pevca: to da perfektno izvede skladbo ali da napolni note z nekim smislom. Mislim da če bi bili stroji, bi gotovo bil

prvi odgovor pravilen, ampak smo ljudje, ki se ukvarjamo z umetnostjo in dolžnost pevca ni ta da dokaže svoje spretnosti, ampak da postane posrednik med skladbo in publiko. Skladba ima svojo dušo in če le opišemo njeno telo je kot da bi je sploh ne spoznali.

Na teh naših odrih le redko vidimo zbor brez duše, saj vsi nastopajo s predanostjo in strastjo. Odličen primer tega je zagotovo Hilarij Lavrenčič, ki je dolga leta s svojim delom navdihoval mnoge med nami ter predajal ljubezen do glasbe naprej. Tudi sam sem imel privilegij sodelovati z njim pri različnih zborovskih podvigih – in za mladega pevca, kakršen sem bil takrat, so bila takšna srečanja nepozabna.

Prav zaradi takih osebnosti, predanih in izjemnih mentorjev, kot so tisti, s katerimi sem imel in še vedno imam priložnost sodelovati, lahko kot pevec rastem. Na tem mestu moram omeniti tudi Davida Bandlja, ki me že dolga leta spremlja na moji zborovski poti. Zaradi takšnih ljudi se zavedam, da sem vsakič boljši in da je moj glasbeni razvoj neprestan proces izboljševanja.

Živimo v okolju, kjer kulturo jemljemo resno, umetniške oblike pa dosegajo visoko raven – zborovsko petje pri tem ni izjema. Zbori, ki so tukaj delovali, delujejo in bodo delovali tudi v prihodnje, s svojo predanostjo in kakovostjo dokazujejo, da zmorejo izvajati tudi najzahtevnejše skladbe na izjemni ravni. To je brez dvoma razlog za ponos!

A ne pozabimo, kaj se skriva v ozadju: človečnost in pristnost. Pomembno je, da se posvetimo detajlom in poskrbimo za dovršeno izvedbo skladbe, vendar je bistveno tudi to, da trenutek napolnimo s čustvi.

Na odru majhne napake, ki se tu in tam pripetijo, niso ključnega pomena – tisto, kar koncert spremeni v nepozabno doživetje, je strast, s katero vsak pevec stopi pred občinstvo.

Ukvarjanje z umetnostjo je eden najlepših podvigov, ki jih lahko človek izbere, mi pevci pa imamo to posebno čast – ne le ustvarjati, temveč to početi skupaj s sopevci in prijatelji.

tenor Alessandro Pasi